

Sinteza programa
Seminarski rad u okviru kursa
Metodologija stručnog i naučnog rada
Matematički fakultet

Anja Ivanišević, Ivan Ristović, Milana Kovačević, Vesna Katanić
kontakt email prvog, drugog (trećeg) autora

?? . ?? 2018.

Abstract

U ovom tekstu je ukratko prikazana osnovna forma seminarskog rada. Obratite pažnju da je pored ove .pdf datoteke, u prilogu i odgovarajuća .tex datoteka, kao i .bib datoteka korišćena za generisanje literature. Na prvoj strani seminarskog rada su naslov, apstrakt i sadržaj, i to sve mora da stane na prvu stranu! Kako bi Vaš seminarski zadovoljio standarde i očekivanja, koristite uputstva i materijale sa predavanja na temu pisanja seminarskih radova. Ovo je samo šablon koji se odnosi na fizički izgled seminarskog rada (šablon koji *morate* da ispoštujete!) kao i par tehničkih pomoćnih uputstava. Molim Vas da kada budete predavali seminarski rad, imenujete datoteke tako da sadrže temu seminarskog rada, kao i imena i prezimena članova grupe (ili samo temu i prezimena, ukoliko je sa imenima predugačko). Predaja seminarskih radova biće isključivo preko web forme, a NE slanjem mejla.

Contents

1	Uvod	3
2	Primene	3
2.1	Priprema podataka	4
2.2	Grafika	4
2.3	Popravka koda	4
2.4	Sugestije prilikom kodiranja	5
2.5	Superoptimizacija	5
2.6	Konkurentno programiranje	5
3	Izazovi	5
3.1	Definisanje specifikacija	6
3.2	Prostor programa	6
3.2.1	Enumerativna pretraga	6
3.2.2	Deduktivna pretraga	7
3.2.3	Induktivna pretraga	7
3.2.4	Tehnike sa ograničenjima	7
3.2.5	Statistička pretraga	8

4	CEGIS	8
4.1	Arhitektura	9
4.2	Primene CEGISa	9
5	Slike i tabele	9
6	Zaključak	10
	Literatura	10
A	Dodatak	11

1 Uvod

Uz sve novouvedene termine u zagradi naglasiti od koje engleske reči termin potiče. Naredni primeri ilustruju način uvođenja enlegskih termina kao i citiranje.

Teorema 1.1 *Problem zaustavljanja (eng. halting problem) je neodlučiv [?].*

Teorema 1.2 *Za prevođenje programa napisanih u programskom jeziku C može se koristiti GCC kompajler [?].*

Teorema 1.3 *Da bi se ispitivala ispravnost softvera, najpre je potrebno precizno definisati njegovo ponašanje [?].*

Reference koje se koriste u ovom tekstu zadate su u datoteci *literature.bib*. Prevođenje u pdf format u Linux okruženju može se uraditi na sledeći način:

```
pdflatex TemaImePrezime.tex
bibtex TemaImePrezime.aux
pdflatex TemaImePrezime.tex
pdflatex TemaImePrezime.tex
```

Prvo latexovanje je neophodno da bi se generisao *.aux* fajl. *bibtex* proizvodi odgovarajući *.bbl* fajl koji se koristi za generisanje literature. Potrebna su dva prolaza (dva puta *pdflatex*) da bi se reference ubacile u tekst (tj da ne bi ostali znakovi pitanja umesto referenci). Dodavanjem novih referenci potrebno je ponoviti ceo postupak.

Broj naslova i podnaslova je proizvoljan. Neophodni su samo Uvod i Zaključak. Na poglavlja unutar teksta referisati se po potrebi.

Teorema 1.4 *U odeljku ?? precizirani su osnovni pojmovi, dok su zaključci dati u odeljku 6.*

Još jednom da napomenem da nema razloga da pišete:

`\v{s}` i `\v{c}` i `\'c` ...

Možete koristiti srpska slova

`š` i `č` i `ć` ...

Ovde pišem uvodni tekst. Ovde pišem uvodni tekst. Ovde pišem uvodni tekst. Ovde pišem uvodni tekst.

2 Primene

Sinteza programa je moćan alat i mogućnosti primene su raznolike. Programski sintezeri se mogu naći u velikom broju današnjih aplikacija. Automatsko generisanje programskog koda čini proces programiranja manje repetitivnim i manje podložnim greškama. Moderni sintezeri omogućavaju programerima da zadaju šablon koda ili par *primera* koda, dok se ostatak generiše automatski. Ovaj proces se naziva *Programiranje vođeno primerima* (eng. *Programming Based on Examples*) [3], u daljem tekstu *PBE*.

Neke od oblasti primene sinteze programa koje će biti pokrivene u ovom radu su:

- Priprema podataka
- Grafika
- Popravka koda

- Sugestije prilikom kodiranja
- Superoptimizacija
- Konkurentno programiranje

2.1 Priprema podataka

Priprema podataka predstavlja proces čišćenja, transformacije i pripreme podataka iz polu-strukturiranog formata u format pogodan za analizu i prezentovanje. Problem je skupoća dovođenja podataka u oblik pogodan za primenu algoritama iz oblasti mašinskog učenja ili istraživanja podataka radi izvlačenja korisnih zaključaka. PBE čini čitav ovaj proces bržim [3].

Proces pripreme podataka često obuhvata sledeće korake:

- izvlačenje
- transformacija
- formatiranje

Transformacija podataka se često svodi na manipulisanje niskama ili izmenama samih tipova podataka. Iako savremeni programski jezici pomažu korisnicima uvodeći širok spektar komandi, korisnici se zamaraју pisanjem skriptova ili makroa kako bi obavili posao. Alati koji koriste PBE su idealni za ovakav posao [3, 6]

[slika ovde ?]

2.2 Grafika

Programski opis grafičkih objekata dovodi do brzih proračuna koordinata zavisnih tačaka od tačaka koje imaju slobodne koordinate, što omogućava interaktivne izmene i efikasne animacije. Tehnike sinteze programa mogu uspešno generisati rešenja geometrijskih problema srednješolske težine [12].

Slike i crteži (u daljem tekstu *grafike*) nekada sadrže ponovljene šablone, teksture ili objekte. Konstrukcija takvih grafika zahteva pisanje skriptova ili ponovljenih operacija, što može biti jako neprijatno i podložno greškama. Korišćenjem PBE, moguće je omogućiti korisniku da prikaže par primera i ostavi posao sintezoru da predvidi naredne objekte u nizu [5]. Štaviše, korišćenjem grafičkog interfejsa za domen vektorske grafike, moguće je interaktivno omogućiti korisniku crtanje isključivo pomoću grafičkih alata a generisanje programskog koda ostaviti sintezoru.

[slika ovde ?]

2.3 Popravka koda

Za dat program P i specifikaciju ϕ , problem popravke koda zahteva računanje modifikacija programa P koje stvaraju nov program P' takav da zadovoljava ϕ . Osnovna ideja ovih tehnika je da se prvo ubace alternativni izbori za izraze u programu, a onda tehnikama programske sinteze izraza pronađu izrazi koji program dovode u oblik koji zadovoljava ϕ . Postoji mnogo tehnika sinteze napravljenih specifično za problem popravke koda [7, 1].

2.4 Sugestije prilikom kodiranja

Većina današnjih programerskih okruženja omogućava neku vrstu automatske dopune koda (*IntelliSense* za *MS Visual Studio* ili *Content Assist* za *Eclipse*). Programski sintesizeri mogu potencijalno generisati ne samo tokene već i čitave jedinice koda. Dva najbitnija pristupa ovom problemu su *statistički modeli* [13] i *type-directed completion* [2], ali je važno napomenuti da postoje i alati koji su uspešni iako ne koriste ove tehnike kao npr. *InSynth* ?? i *Bing Developer Assistant* ??.

2.5 Superoptimizacija

Superoptimizacija predstavlja proces kreiranja optimalnog poretka instrukcija mašinskog koda tako da je dobijeni fragment koda ekvivalentan polaznom uz dobijanje na performansama [9].

Kao primer, uzmimo računanje proseka dva broja x i y . Formula $\text{prosek} = \frac{x+y}{2}$ može dovesti do prekoračenja. Takođe koristi skupu aritmetičku operaciju deljenja. Alternativa je formula $(x \mid y) - ((x \oplus y) \gg 1)$. Ova formula koristi veoma brze bitovske operatore i operaciju oduzimanja, rešavajući probleme prethodne formule.

Jedan od načina da se kod optimizuje automatski je korišćenje *enumerativne pretraga* (videti 3.2.1 na strani 6), sa *LENS* algoritmom kao predstavnikom [10].

2.6 Konkurentno programiranje

Sinteza programa se u oblasti konkurentnog programiranja koristi kao pomoć programerima u pisanju bezbednog kompleksnog koda. Postoji više tehnika sinteze koje uspešno automatski postavljaju minimalne konstrukte za sinhronizaciju u programski kod. Predstavnik u ovom polju je *Sinteza vođena apstrakcijom* (eng. *Abstraction-Guided Synthesis*) (u daljem tekstu *AGS*) [8].

AGS je tehnika kojom se program i njegova apstrakcija zajedno menjaju sve dok apstrakcija programa ne postane dovoljno precizna da verifikuje program. AGS algoritam pravi apstraktnu reprezentaciju programa u apstraktnom domenu, i proverava da li postoji prekršenje postavljene specifikacije programa. Specifikacija se obično vezuje za trku za podacima. Ukoliko postoji prekršenje specifikacije, AGS algoritam nedeterministički bira da li da menja apstrakciju (npr. sužavanje domena) ili da menja sam program dodavajući sinhronizacione konstrukte. Ovaj postupak se ponavlja sve dok se ne nađe program koji može biti verifikovan apstrakcijom.

3 Izazovi

Pisanje programa koji može da sintetiše drugi program predstavlja veliki izazov. Naime, ovaj problem se može razložiti na dva potproblema:

- Definisanje specifikacija željenog programa,
- Pretraživanje prostora mogućih programa u potrazi za onim koji zadovoljava definisane specifikacije.

Prostor programa se povećava eksponencijalno brzo u odnosu na veličinu željenog programa. Zbog toga postoje različiti pristupi njegovog pretraživanja, a neke od tih tehnika su opisane u poglavlju 3.2.

3.1 Definisanje specifikacija

Generisani program treba da se ponaša na način koji to korisnik definiše. Međutim, precizno definisanje zahteva je zapravo mnogo teže nego što izgleda na prvi pogled. Postoje različiti načini na koje se to može program može opisati. Može se opisati formalnim logičkim izrazima, kao i neformalnim metodama ili primerima ulaza i izlaza programa.

Formalno definisanje zahteva može često da izgleda komplikovano (možda čak i da deluje komplikovanije neko pisanje samog programa). Nasuprot tome, neformalne metode su mnogo prirodnije korisniku, ali dovode do drugih problema. Na primer, neka se željeni program definiše na osnovu primera njegovog ulaza i izlaza na sledeći način:

“John Smith” → *“Smith, J.”*.

Ovaj program vrši nama intuitivnu transformaciju niski, ali, na primer, da bi se on automatski generisao korišćenjem FlashFill [4] programa, tj. program treba da pretraži prostor koji sadrži milione mogućih rešenja. Problem je u tome što programi nemaju ljudsku intuiciju, već se prilagođavaju datim primerima ulaza i izlaza.

Većina programa koji se danas koriste su previše komplikovani da bi se u potpunosti opisali bilo formalnim bilo neformalnim metodama. Čak i ako bi se to nekako uspešno, opis programa bi mogao da bude toliko obiman kao i sama implementacija programa. Kako bi sinteza ovakvih, realnih programa bila moguća, potrebno je omogućiti korisniku da na početku definiše željeni program do neke tačke, a da kasnije tokom sinteze, interaktivno sa računarom, postepeno dolazi do rešenja.

Upravo ovakvu napradnu pretragu koristi gore spomenuti program FlashFill. Tokom pretrage, on uključuje dodatnu komunikaciju sa korisnikom. Ovako on usmerava pretragu, te na kraju ipak uspeva da nađe rešenje u realnom vremenu.

3.2 Prostor programa

Svaka uspešna sinteza programa vrši neki vid pretrage prostora mogućih programa (eng. *search space*). Ovo je težak kombinatorni problem. Broj mogućih rešenja raste eksponencijalno sa veličinom programa, te pretraga svih kandidata nije moguća u realnom vremenu. Potrebno je pažljivo vršiti odsecanja dela prostora pretrage kako bi se došlo do rešenja u realnom vremenu.

Tehnike pretrage se mogu zasnivati na enumerativnoj pretrazi, dedukciji, tehnikama sa ograničenjima, statističkim tehnikama, kao i na kombinaciji nekih od njih.

3.2.1 Enumerativna pretraga

Tehnike enumerativne pretrage za sintezu prigrana su se pokazale kao jedne od najefikasnijih tehnika za generisanje malih programa. Razlog ove efikasnosti je u pametnim tehnikama *čišćenja* (eng. *pruning*) u prostoru programa koji se pretražuje. Glavna ideja je da se prvo na neki način opiše prostor pretrage u kome se nalazi željeni program. To može da se postigne korišćenjem meta-podataka kao što su veličina programa ili njegova složenost. Kada se mogući programi numerišu po osobinama, mogu da se odmah odbace oni koji ne zadovoljavaju prethodno definisane specifikacije.

Kako na osnovu pretpostavki vrši velika odsecanja, može da se dođe do toga da pogrešno numerišu neki od programa i time izgubi neka od

moćućih rešenja. Zato je enumerativna tehnika polu-odlućiva, ali u općtem slućaju je upotrebljiva i daje dobre rezultate i to relativno brzo.

3.2.2 Deduktivna pretraga

Deduktivna sinteza programa je tradicionalni pogled na sintezu programa. Ovakvi pristupi pretpostavljaju da postoji celokupna formalna specifikacija željenog programa. Ovo je vrlo jaka pretpostavka imajući u vidu da ta specifikacija moće da bude veoma velika ukoliko je program kompleksan. Rešenje se sintetiše postupkom dokazivanja teorema, logićkim zakljućivanjem i razrešavanjem ogranićenja.

Deduktivna pretraga je pretraga odozgo - na dole. Koristi tehniku podeli-pa-vladaj (eng. *divide-and-conquer*). Program sintetiše tako što se prvo podeli na potprobleme tako da svaki od njih ima svoju specifikaciju. Rekurzivno se obrade potproblemi, a zatim iskombinuju podrešenja kako bi se dobilo glavno rešenje.

Deljenje problema na potprobleme koji mogu da se sintetišu odvojeno nije moguće u općtem slućaju. Ovo zavisi od prirode problema. U tom slućaju se deduktivna pretraga moće iskombinovati sa enumerativnom. Kada deduktivna pretraga više ne moće da razloći problem, enumerativnom pretragom (koja je odozdo - na gore) tada treba pretraćiti prostor rešenja potproblema, a nakon toga spojiti dobijene rezultate.

Deduktivna pretraga moće lako da zakljući vrednosti konstanti u programu. To je bitno jer ukoliko program sadrći veliki broj konstanti, sama enumerativna pretraga bi se izgubila pokućavajući da pogodi njihove prave vrednosti.

3.2.3 Induktivna pretraga

Prethodno smo videli da se u slućaju deduktivne pretrage program sintetiše dokazivanjem teorema i razrešavanjem ogranićenja. Za razliku od nje, induktivna pretraga sintetiše program na osnovu skupa ulaza i odgovarajućih izlaza. Sintezor koji koristi induktivnu pretragu pokućava da nađe općti program koji zadovoljava dati skup ulaza i izlaza. Ovaj vid pretrage predstavlja jedan vid ućenja na osnovu primera, takođe poznato kao *Maćinsko ućenje* (eng. *Machine learning*). Dobra strana ovog pristupa jeste što je dovoljno fleksibilan da moće da radi i sa nepotpunim specifikacijama problema. Međutim, moće se desiti da rezultat ne zadovolji oćekivanja korisnika ukoliko neki bitni slućajevi koji nisu pokriveni specifikacijom.

Postoji više razlićitih pristupa koji mogu da se koriste u induktivnoj pretrazi. Jedan od tih pristupa je sinteza sa aktivnim ućenjem. *Aktivno ućenje* (eng. *Active learning*) je poseban vid maćinskog ućenja gde je algoritmu za ućenje dopućteno da sam vrći selekciju podataka na osnovu kojih će da ući. Ovaj sintezor koristi induktivni algoritam za ućenje, koji u sebi često poziva i deduktivne procedure. Iako kombinuje oba pristupa, sinteza sa aktivnim ućenjem se u literaturi predstavlja kao primer induktivne sinteze.

Joć jedan primer induktivne pretrage je CEGIS. Ova tehnika će biti detaljno opisana u poglavlju 4.

3.2.4 Tehnike sa ogranićenjima

Mnoge uspećne tehnike sinteze programa u svojoj osnovi sadrće tehnike prilagoćavanja datim ogranićenjima (eng. *constraint solving*). One se

sastoje od dva velika koraka:

- *Generisanje ograničenja* - U opštem slučaju, kada se kaže prilagođavanje ograničenjima misli se na pronalaženje modela za formulu koja opisuje željeni program. Osnovna ideja je da se specifikacija programa kao i njegova dodatna ograničenja zapišu u jednoj logičkoj formuli. Uglavnom se tom prilikom u formulu dodaju i pretpostavke o rešenju.
- *Razrešavanje ograničenja* - Formula u kojoj su zapisana ograničenja često sadrži kvantifikatore i nepoznate drugog reda. Ona se prvo transformiše u oblik pogodan za nekog od rešavača, na primer za SAT ili SMT rešavač. Na ovaj način se problem pretrage svodi na problem ispitivanja zadovoljivosti prosleđene formule. Svaki nađeni model za tu formulu predstavlja jedno moguće rešenje koje zadovoljava data ograničenja.

3.2.5 Statistička pretraga

Postoji veliki broj metoda koje se koriste za pretragu prostora programa a koriste neku vrstu statistike kako bi došle do rešenja. Mogu se koristiti tehnike mašinskog učenja, genetsko programiranje, probabilističko zaključivanje i mnoge druge.

Mašinsko učenje - Tehnike mašinskog učenja mogu doprineti ostalim pretragama uvodeći verovatnoću u čvorove granjanja prilikom pretrage. Vrednosti verovatnoće se uglavnom generišu pre sinteze programa: tokom treninga ili na primer na osnovu datih primera ulaza i izlaza.

Genetsko programiranje - Genetsko programiranje je metod inspirisan biologijom evolucijom. Sastoji se od održavanja populacije programa, njihovog ukrštanja i mogućih mutacija. Svaka jedinka populacije se ispituje u kojoj meri zadovoljava specifikacije željenog programa. One jedinke koje bolje odgovaraju rešenju nastavljaju da evoluiraju. Uspeh genetskih algoritama zavisi od funkcije zadovoljivosti, čiji dobar izbor predstavlja najteži problem ove tehnike.

Probabilističko zaključivanje (eng. *Probabilistic inference*) - Ova tehnika dolazi do rešenja nadograđivanjem početnog programa. Dodaju se sitne izmene, jedna po jedna, i proverava da li takav promenjen program zadovoljava specifikacije.

4 CEGIS

Program se može sintetisati tako što se definišu njegove specifikacije i zapišu u vidu formule koja se prosledi SMT rešavaču (kao što je na primer Z3). SMT nađe valuaciju koja je zadovoljiva i to predstavlja rešenje. Problem nastaje u tome što formula koja se prosleđuje rešavaču sadrži univerzalne kvantifikatore koje usporavaju pretragu. Naime, rešavač bi u svakom slučaju pronašao rešenje za datu formulu, ali kako bi se to desilo u realnom vremenu, CEGIS (*Counter-Example Guided Inductive Synthesis*) u sebi sadrži posebnu taktiku za optimizaciju.

Za većinu realnih problema nije neophodno da se razmatraju svi ulazi i izlazi kako bi se došlo do programa koji radi tačno za svaki od njih. Ovako razmišljajući, problem se menja i postaje: *koji je najmanji podskup ulaza koji je potrebno razmatrati da bi se sintetisao program koji zadovoljava date specifikacije?* CEGIS tehnika upravo traga za tim minimalnim skupom. U petlji, korišćenjem SMT rešavača, on postepeno dolazi

do svih mogućih implementacija željenog programa koristeći sve ulaze koji su razmatrani do tog trenutka (počinje sa 0 ulaza). U sledećoj iteraciji on razmatra dalje. Paralelno sa tim, drugim SMT rešavačem pronalazi kontra-primer koji pokazuje da poslednji sintetisani program nije rešenje. Ukoliko kontra-primer ne postoji, poslednji sintetisani program je rešenje. Ukoliko se prođe kroz sve iteracije i ne pronade se rešenje, specifikacija programa nije smisljena.

Jedna od mogućih implementacija se može naći na [11].

4.1 Arhitektura

The general architecture of CEGIS-based synthesizers is given in ?? and consists of two phases, the inductive generalization and the verification oracle, which interact via a set of test vectors INPUTS that is updated incrementally. Given some specification, the inductive generalization phase tries to synthesize a candidate solution that works correctly for the current finite set of inputs.

staviti ref na ovo zbog slike: <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC5597726/>

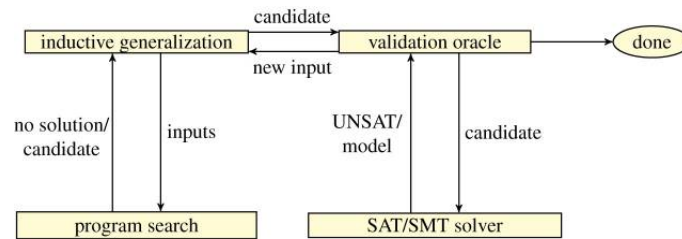


Figure 1: CEGIS petlja

4.2 Primene CEGISa

Ovo je jedan mogući podnaslov.

5 Slike i tabele

Slike i tabele treba da budu u svom okruženju, sa odgovarajućim naslovima, obeležene labelom da koje omogućava referenciranje.

Teorema 5.1 *Ovako se ubacuje slika. Obratiti pažnju da je dodato i*

`\usepackage{graphicx}`

Na svaku sliku neophodno je referisati se negde u tekstu. Na primer, na slici 2 prikazane su pande.

Teorema 5.2 *I tabele treba da budu u svom okruženju, i na njih je neophodno referisati se u tekstu. Na primer, u tabeli 1 su prikazana različita poravnanja u tabelama.*



Figure 2: Pande

Table 1: Različita poravnanja u okviru iste tabele ne treba koristiti jer su nepregledna.

centralno poravnanje	levo poravnanje	desno poravnanje
a	b	c
d	e	f

6 Zaključak

Ovde pišem zaključak. Ovde pišem zaključak. Ovde pišem zaključak.
Ovde pišem zaključak. Ovde pišem zaključak. Ovde pišem zaključak.
Ovde pišem zaključak. Ovde pišem zaključak. Ovde pišem zaključak.
Ovde pišem zaključak. Ovde pišem zaključak. Ovde pišem zaključak.

References

- [1] Andreas Griesmayer i Roderick Bloem Barbara Jobstmann. Program repair as a game. 2005.
- [2] Thomas Ball i Dan Grossman Daniel Perelman, Sumit Gulwani. Type-directed completion of partial expressions. 2014.
- [3] Sumit Gulwani. Programming Based on Examples, 2016. on-line at: <https://www.microsoft.com/en-us/research/wp-content/uploads/2016/12/pbe16.pdf>.
- [4] Sumit Gulwani. *Automating string processing in spreadsheets using input-output examples*. Symposium on Principles of Programming Languages, POPL, Austin, TX, USA, 2011.
- [5] Yves Chauvin i David E. Rumelhart. *Backpropagation: theory, architectures, and applications*. Psychology Press, 1995.
- [6] Rishabh Singh i Sumit Gulwani. Synthesizing number transformations from input-output examples. pages 634–651, 2012.
- [7] Roopsha Samanta i Rishabh Singh Loris D’Antoni. Qlose: Program Repair with Quantitative Objectives. 1995.
- [8] Eran Yahav i Greta Yorsh Martin T. Vechev. Abstraction-guided synthesis of synchronization. 2010.
- [9] Henry Massalin. Superoptimizer - A look at the smallest program. 1987.

- [10] Rastislav Bodik i Dinakar Dhurjati Phitchaya Mangpo Phothilimthana, Aditya Thakur. Scaling up superoptimization. 2016.
- [11] Microsoft Research. Counter-example guided inductive synthesis (CEGIS) implementation for the SMT solver Z3, 2017. on-line at: <https://github.com/marcelwa/CEGIS>.
- [12] Vijay Anand Korthikanti i Ashish Tiwari Sumit Gulwani. Synthesizing geometry constructions. pages 50–61, 2011.
- [13] Martin Vechev i Eran Yahav Veselin Raychev. Code completion with statistical language models. 2014.

A Dodatak

Ovde pišem dodatne stvari, ukoliko za time ima potrebe. Ovde pišem dodatne stvari, ukoliko za time ima potrebe. Ovde pišem dodatne stvari, ukoliko za time ima potrebe. Ovde pišem dodatne stvari, ukoliko za time ima potrebe. Ovde pišem dodatne stvari, ukoliko za time ima potrebe.